

Charles R. Cross

IZBA PLNÁ ZRKADIEL

ŽIVOTOPIS
JIMIHO HENDRIXA

Predslov

IZBA PLNÁ ZRKADIEL

LIVERPOOL

9. APRÍL 1967

„Býval som v izbe plnej zrkadiel a nevidel som nič iné,
len seba.“

JIMI HENDRIX, Room Full of Mirrors

Je mi ľúto, chlapci, ale takým ako vy nenalievame. Pochopte, platia tu pravidlá.“ Slová vyšli spoza baru z úst nevrlého morského vlka, ktorému sa starecky triasli ruky. Po varovaní sa otočil a začal čapovať pivo ďalšiemu štamgastovi. Premeral si ich tak rýchlo – vlastne po nich skúseným okom iba šibol –, že dvaja muži, ktorí pred ním stáli, vôbec netušili, prečo nemôžu dostať pitie. Bolo to zvláštne, lebo boli v typickom anglickom pube, kde by naliali každému, kto by mal čím zaplatiť: deťom, mužom, ktorí sa ledva držia na nohách, ešte aj trestancom s putami na úteku z basy.

Jedným z mužov, ktorým odmietol naliať, bol dvadsaťjedenročný Noel Redding, basgitarista skupiny Jimi Hendrix Experience. Noel sa narodil vo Folkestone, v meste na juhovýchode Anglicka, a celý svoj život prežil v krčmách pri mrzutých hostinských. Ešte sa mu nestalo, že by mu niekto nechcel načapovať, leda tak po záverečnej. Lenže tu ešte nezatvárali a Redding si ani za svet nevedel vysvetliť krčmárovu reakciu. „Fakt som si už začal myslieť,“ spomínal Noel po rokoch, „že ten chlapík neznáša náš singel *Hey Joe*.“

Jimi v zákulisí obklopený políciou. Raz si do svojho denníka napísal: „Viete si predstaviť, že ma chráni južanská polícia?“

© Archív Michaela Ochsa

Noel aj jeho spoločník Jimi Hendrix mali okolo krku uviazané fialové šály a na hlavách sa im dvíhali mohutné priesvitné aureoly kučeravých vlasov. Noel mal na sebe žiarivo fialové zvoňáky, Jimiho obtiahnuté nohavice boli zas z vínovočerveného zamatu. K nim mal oblečenú volánovitú pirátsku košeľu so žabó na hrudi a čierny plášť. Takto sa obliekali iba herci v divadelných hrách z osemnásteho storočia alebo rockové hviezdy. Lenže v podobne čudných háboch boli Noel aj Jimi už v stovkách ďalších krčiem a ešte nikde ich neodmietli obslúžiť. V Londýne to bývalo zvyčajne naopak: len čo ich spoznali, správali sa k nim ako k členom kráľovskej rodiny, ako k modlám.

Anglicko už rozhodne prepadlo čaru Jimiho, ktorý v tom roku dovŕšil dvadsaťštyri rokov. Za šesť mesiacov vo Veľkej Británii sa už v mnohých krčmách stal váženým hosťom a pivo mu raz kúpil ešte aj miláčik spoloč-

nosti Paul McCartney. Jimi sledoval, ako ho legendárni hudobníci a jeho dávne idoly Eric Clapton, Pete Townshend a Brian Jones z Rolling Stones prijali do svojho kruhu ako seberovného, ako priateľa. Noviny ho vyhlasovali za jednu z vychádzajúcich rockových hviezd a dávali mu prívlastky ako „Divoch z Bornea“ a „Čierny Elvis“. Dať si pivo medzi dvomi vystúpeniami, o čo sa tu s Noelom práve pokúšali, bol problém, len keď sa okolo Jimiho zhŕkli jeho nespočetní obdivovatelia a obdivovateľky. A aby sa práve im, z ktorých mnohé považovali Jimiho sexepíl za neodolateľný, vyhli, Noel a Jimi sa na rýchly drink pred ďalším vystúpením vybrali do tejto odľahlej krčmy. Boli v Liverpoole, kde miestni, samozrejme, obľubovali domácich Beatles, ale to, že ich nechceli obslúžiť, by vychádzajúca superhviezda nečakala nikde v Británii. „Bol to klasický anglický pub,“ opisoval Noel, „plný prístavných robotníkov, majiteľov obchodov a im podobných.“

Ako sa Jimi neskôr Noelovi zveril, Jimimu ako prvé v krčme napadlo, že ho diskriminujú pre farbu pleti. Ako čierny Američan, ktorý žil istý čas na juhu USA, veľmi dobre vedel, aké to je, keď ho z rasových dôvodov odmietnu obslúžiť. Na Juhu, kde platili zákony „Jima Crowa“, kde stáli pitné fontánky „len pre bielych“, musel často znášať predsudky a iné ponižujúce situácie. Raz mu v jeho dome v Nashville v štáte Tennessee vystrieľali okná domu len preto, že bol čierny. Tri ťažké roky vystupoval na scénach Chitlin' Circuit, čiže na trase podnikov a krčiem, kde sa hralo rhythm and blues predovšetkým afroamerickému publiku. Aby sa na koncerty vôbec dostali, museli si potulní černošskí hudobníci cestu vopred starostlivo naplánovať, napríklad to, kde sa najedia a kam pôjdu na toaletu, skrátka bežné služby, ktoré boli v niektorých oblastiach bielej Ameriky ľuďom s čiernou pleťou odopreté. Autobusom sa s Jimim trmácala po Chitlin' Circuit aj legenda soulu Solomon Burke, ktorý spomínal, ako sa raz kapela zastavila v jedinej reštaurácii nejakého malomes-ta. Vediac, že ich v podniku ako Afroameričanov neobslúžia, poslali bieleho basgitaristu, aby kúpil jedlo pre ostatných hudobníkov. Basgitarista bol už len pár metrov od autobusu, keď sa mu škatule s jedlom, ktoré niesol, začali zošuchávať, a Jimi mu vybehol na pomoc. „Bieli chlapíci, ktorí to tam mali pod palcom, zbadali, pre koho to jedlo vlastne je,“ spomína Burke. Hendrix a Burke zhrozene sledovali, ako sa za nimi od pultu ženú muži a oháňajú sa sekerami ako zbraňami. „Všetko jedlo zobrali a hodili ho na zem,“ vraví Burke. „Nebránili sme sa, pretože sme vedeli, že keby chceli, tak by nás mohli zabiť, a že by na svojej strane mali aj šerifa, ktorý by sa k nim najskôr pridal.“

V Anglicku si Jimi mohol od väčšiny rasových predsudkov oddýchnuť, zistil, že v Británii sú viditeľnejšími ukazovateľmi spoločenského statusu trieda a prízvuk. V Spojených štátoch mu etnický pôvod v kariérnom postupe bránil, najmä keď prekračoval žánre a pri hraní ignoroval všeobecne prijímané pravidlo, že bieli hrajú rock a čierni R&B. No v Anglicku sa pokladala jeho rasa a americký prízvuk za akési nóvum. Ako Amík a k tomu čiernej pleti fungoval ako jedinečný outsider, ktorého si však za tento status vážili. „Bol to prvý americký černocho, ktorého som stretol,“ spomína Noel Redding, „a už len tým bol zaujímavý.“ Aj Sting, ktorý v roku 1967 ako tínedžer navštívil turné Jimi Hendrix Experience, neskôr napísal, že práve na tom koncerte „videl po prvý raz černocho“.

Ďalší dôvod krčmárovho odmietnutia, ktorý Jimimu v liverpoolskom pube prebehol hlavou, sa týkal jeho kabáta. Nosil starožitný vojenský kabát, pozostatok zo slávnych čias britského impéria. Kúpil si ho na londýnskom blšom trhu a bol veľkolepo zdobený – na jeho hrudi sa skvelo šesťdesiattri zlatých gombíkov, rukávy a stred zdobilo rafinované zlaté vyšívanie a nechýbal ani golier, takže ktokoľvek by si ho obliekol, vyzeral by v ňom trochu ako anglický dandy. „Ten kabát ho už párkrát dostal do problémov,“ spomína Jimiho vtedajšia priateľka Kathy Etchingham. „Keď dajakí dôchodcovia na ulici zbadať, ako si to ulicou štráduje výstredný černocho v kabáte, bolo im hneď jasné, že neslúžil u husárov.“ Anglickí vojnoví veteráni nelenili a okamžite sa začali pohoršovať, že Jimi nosí ten kabát, a keďže sa nepozerali na Top of the Pops, netušili, že je rocková hviezda. Všetky konflikty, ktoré kabát vyvolával, sa však väčšinou zažehnali, keď sa nekonečne zdvorilý Jimi ospravedlnil a spomenul, že je čerstvý veterán 101. výsadkovej divízie armády USA. To na umlčanie starčekov stačilo a ešte mu aj vyslúžilo ďakovné potľapkanie po chrbte. Väčšina ľudí v Británii si dokonca v roku 1967 pamätala, ako legendárna 101. divízia s nebojácnosťou skutočných hrdinov v deň D padákmi pristála v Normandii.

A v tom kabáte Hendrix naozaj vyzeral ako hrdina. Meral len 178 centimetrov, ale ľudia mu neraz mylne hádali minimálne 180, čiastočne preto, že ho zväčšovalo jeho obrovitánske afro. Tento klam umocňovala aj chudá hranatá postava do tvaru obráteného trojuholníka – mal úzke boky i pás, ale neskutočne široké plecia a ramená. Jeho prsty boli neobvykle dlhé a hybké a rovnako ako celé telo mali sýto karamelový odtieň. Jeho spoluhráči z kapely mu zo žartu hovorili „Netopier“, lebo cez deň si rád zatahoval závesy a spal, ale prezývka sa hodila aj k jeho záľube v nosení plášťov, ktorá

podčiarkovala jeho zjav superhrdinu. „Keď sme v Londýne išli po ulici,“ spomína Kathy Etchingham, „ľudia sa z času na čas zastavovali a kukali naňho ako na dajaké zjavenie.“ Jimi mal široké hnedé oči mandľového tvaru, ktoré sa na svetle leskli. Okamžite sa stal obľúbencom britskej tlače, ale ešte viac ho zbožňovali fotografi, pretože mal ako fotomodel danosť vyzerat úchvatne z ktoréhokoľvek uhla. To všetko umocňoval jemný výraz v tvári, vďaka ktorému každá jeho fotka akoby rozprávala nejaký príbeh. Dokonca aj v takom neosobnom médiu ako novinová fotografia sršala z Jimiho sexualita, ktorá pôsobila nebezpečne a exoticky.

Ibaže liverpoolskemu krčmárovi s chladným oceľovým pohľadom bola jeho oslnivá krása úplne ukradnutá a ani napriek opakovaným zdvorilým prosbám a niekoľkým bankovkám vystaveným na pult nezískala Jimimu pivo. Je dosť možné, že Jimimu napadlo, či starého pána neupovedomí o svojej rastúcej sláve, ale dochádzala mu trpezlivosť. Jimi bol síce známy ako tichý a vzorne vychovaný mladík, ale mal aj prchkú povahu, ktorá občas vzplanula, najmä keď ju povzbudil alkoholom, a vtedy božeuchovaj každého, kto mu vošiel do cesty. „Keď sa vytočil,“ vraví jeho vtedajšia priateľka Kathy, „vybuchol ako sopka.“ No aspoň v tomto bare na drink ešte len čakal, čo znižovalo šancu, že šmarí krčmára o zem.

Nakoniec sa Jimi trochu koktavo – neduh ešte z detstva, ktorý sa uňho prejavoval, keď bol nervózny – na barmana osopil. „Je to...“ spýtal sa nahnevane, „je t-to preto, že som čierny?“

Barman odpovedal rýchlo a presvedčivo. „Nie, preboha, chlape! Nečítal si nápis na dverách?“ Nato starý krčmár schmatol utierku a podráždene odkráčal na druhý koniec baru.

Len čo sa vyradila možnosť rasových predsudkov, Jimi a Noel sa znova začali na situáciu dívať ľahkovážne a s humorom. Vyškerili sa na seba ako dvaja pubertiaci, ktorí vyviedli nejakú nezbedu a čakajú, kým sa na to príde. „Vyprskli sme do smiechu,“ spomína Noel. „Nemali sme tušenia, čo sme teda spravili.“ Noel zavtipkoval, že v Liverpoole asi musí byť človek členom Treegulls – tak Noel prezýval Beatles –, aby mu naliali. Potom vyšiel von pozrieť sa na dvere a uvidel na nich prišpendlené dva nápisy. Hore visel veľký plagát pozývajúci do cirkusu, ktorý sa zastavil opodiaľ, a pod ním rukou napísaný nápis, ktorý vysvetľoval, prečo mali Jimi a Noel zakázaný vstup do krčmy. Keď si ho Noel prečítal, chytil ho záchvat smiechu, ktorý ho na chvíľku dostal do kolien. Veď toto je hotová legenda, pomyslel si Noel, z toh-

to si budeme v autobuse na turné robiť srandu celé mesiace. „Už som sa nevedel dočkať,“ spomína si Noel po rokoch, „ako ju vyrozprávam Mitchovi Mitchellovi, ten nikdy nedopustí, aby zapadla prachom.“ Keď sa znova vrátil dnu, aby to oznámil Jimimu, zbadal, ako na seba Jimi a krčmár revú.

„Už som ti povedal, že vám nemôžeme naliať!“ trval na svojom krčmár. „Máme svoje pravidlá.“ Noel chcel medzi nich vstúpiť, ale hostinský sa už dostal do ráže a ďalej kázal. „Nápis na dverách to hovorí jasne. Ak sem pustíme jedného z vás, ty a tvoja fajta mi zapelešíte celú debilnú krčmu a takto sa nedá podnikáť, fakt nie. Už aj tak kazí obchody, že sa tu zastavil cirkus. Máte to tam čierne na bielom: Šašom vstup zakázaný!“

Noel spomínal, že Jimimu chvíľu trvalo, aby mu došiel význam slov. Ešte aj keď mu Noel vysvetlenie pošepol do ucha: „Tuto neďaleko stojí cirkus a tento týpek tu nechce šašov. Myslí si, že sme šašovia,“ Jimi vyzeral stále v pomykove, až v úžase. A ako mu tento až kozmický fór začal pomaly dochádzať, na tvári sa mu rozhostil obrovský úsmev od ucha uchu. Takže ho nevyhadzujú z krčmy, pretože je čierny, ani preto, že má na sebe vojenský kabát, alebo preto, že je príliš výstredný či oblečený ako pirát, alebo nebodaj preto, že je v Liverpoole a nie je jedným z Beatles, aj keď v istom zvláštnom zmysle to bolo pre všetko dohromady a možno ešte viac.

Tej jari bol Jimi tou najstrhujúcejšou rockovou hviezdou vo Veľkej Británii, už o dva mesiace vystúpi v rovnakom vojenskom kabáte na legendárnom Monterey Pop Festivale, po ktorom v Amerike definitívne prerazí. Po tejto šou sa z neho stane najsledovanejšia hviezda na svete. Ani nie o dva mesiace mu Paul McCartney po jeho koncerte v Londýne podá džointa, potľapká ho po pleci a povie: „Chlape, to bolo popíči.“ Lenže ten podvečer v krčme v McCartneyho Liverpoole nechceli Jimimu načapovať pivo, nech hovoril, čo chcel. Krčmár sa nedal presvedčiť, že pred ním sedí popová hviezda, ten iba počul, ako mu ten šašo vykladá, že je z nejakého cirkusového súboru zvaného „The Experience“. A šašovia, obzvlášť tí s veľkou trvalou na hlave, myslel si starý barman, robia podniku veľmi, veľmi zlé meno.

Kapitola prvá LEPŠIE NEŽ KEDYSI

SEATTLE, štát WASHINGTON

JANUÁR 1875 – NOVEMBER 1942

**„MILY AL STOP BLAHOZELAM KU KRASNEMU
SYNOVI STOP MATKA A SYN V PORIADKU STOP
PODMIENKY LEPSIE NEZ KEDYSI STOP LUCILLE
POZDRAVUJE“**

– telegram od DELORES HALL ALOVI HENDRIXOVI

Jimi Hendrix sa narodil 27. novembra 1942, deň po Dni vďakyvzdania. Príchod na svet zdravého skoro štvorkilogramového dieťaťa celá rodina vnímala ako skutočný Boží dar, za ktorý ďakovala o deň predtým. Krátky telegram, ktorý poslala Jimmiho teta jeho otcovi, obsahoval riadok: „Podmienky oveľa lepšie než kedysi.“ Výrok by mohol slúžiť ako epigraf pre prevažnú časť histórie rodiny Hendrixovcov a v ešte širšom zmysle ako zbožné želanie, ktoré by zhŕňalo to, čo zažívala celá afroamerická populácia v Spojených štátoch: situácia bola veľmi dlho zlá, ale azda táto nová generácia by mohla dúfať, že sa to zlepší a nastane spravodlivejší svet. Príbuzní z oboch strán Jimiho rodiny oslavovali jeho príchod na svet ako znamenie nového začiatku. „Jimi bol to najroztomilejšie bábätko, aké ste si len mohli priat,“ spomínala jeho teta Delores Hall. „Bolo to zlatíčko.“

Jimi sa narodil na pôrodníckom oddelení okresnej nemocnice King County, neskôr premenovanej na Harborview, v Seattli v štáte Washington. Z nemocnice sa pred človekom otváral majestátny výhľad na veľkú zátoku Puget Sound. Zo Seattlu sa pomaly stávalo jedno z hlavných amerických prístavných miest na tichomorskom pobreží a v roku 1942 v ňom žilo 375-tisíc obyvateľov. Počas vojnových rokov mesto zažívalo rozmach:

Jimi Hendrix a jeho matka Lucille na Jimiho celkom prvej fotografii

© Delores Hall Hamm

lodenice chrlili vojenské lode a letecká spoločnosť Boeing zas bombardéry B-17, ktoré vyhrali Spojencom vojnu. V roku 1942 sa v továrňach pracovalo nepretržite, obrovský prílev pracujúcich rozšíril mesto a navždy zmenil jeho rasové demografické zloženie. Pri sčítaní ľudu v roku 1900 sa v Seattli k afroamerickému pôvodu prihlásilo len 406 obyvateľov, čiže približne pol percenta celkového obyvateľstva. V desaťročí medzi rokmi 1940 až 1950 sa v dôsledku dopytu vojnovnej mašinérie po pracovnej sile a hromadného sťahovania z Juhu počet Afroameričanov zvýšil na 15 666, čo z nich robilo najväčšiu etnickú menšinu v Seattli.

Ani Jimiho matka, ani otec síce nepatrili k prisťahovalcom z vojnových

rokov, ale druhá svetová vojna im aj tak silno zasiahla do životov. V čase, keď sa narodil Jimi, bol jeho otec Al dvadsaťtriročným vojakom americkej armády dislokovaným na základni vo Fort Rucker v Alabame. Al požiadal svojho veliteľa o otcovskú dovolenku, aby mohol odísť do Seattlu, ale dovolenku mu zamietli a namiesto toho ho zavreli do vojenského žalára. Velenie mu povedalo, že je uväznený pre podozrenie z potenciálneho nedovoleného opustenia posádky, aby sa mohol zúčastniť na pôrode. Keď prišiel blahoprajný telegram od švagriny, Al sedel vo väzení. Neskôr sa sťažoval, že bieli vojaci v podobných situáciách priepustky dostávali, ale všetky sťažnosti narazili na hluchý múr. Al sa so synom po prvý raz stretol, až keď mal chlapec tri roky.

Jimiho matka Lucille Jeter Hendrix mala v čase Jimiho narodenia len sedemnásť. Nešťastnou zhodou okolností sa Lucille dozvedela, že je tehotná v rovnakom týždni, keď Ala odvedli. Brali sa 31. marca 1942 na okresnom súde King County, sobášil ich zmierovací sudca, a skôr než Ala odvelili, ako manželia spolu stihli stráviť len tri dni. Večer pred Alovým odchodom sa zabávali v klube Rocking Chair, v ktorom sa preslávil Ray Charles. Lucille nesmela ako neplnoletá piť alkohol, ale to barmanov vo vojnovom virvare nejako špeciálne netrápilo. Pár si pripil na neistú budúcnosť a Alov šťastný návrat z vojenskej služby.

Okolnosti osudu, za ktorých sa čerstvo zobratému páru ich prvé dieťa narodilo v čase, keď bol Al päťtisíc kilometrov od domova, zasadili ich manželstvu ranu, ktorá už nikdy neprestala hnisať. Pravdaže, ich odlúčenie nebolo v búrlivom období druhej svetovej vojny ničím výnimočným. Keď Japonci v decembri 1941 zaútočili na Pearl Harbor, Seattle a ďalšie mestá na západnom pobreží zachvátila vlna zúfalej paniky a strach z japonského útoku tu zapríčinil rozvrat tisícov rodín. Deň pred svadbou Ala a Lucille sa Seattle stal prvým mestom v krajine, ktoré zhromaždilo Američanov japonského pôvodu a odviezlo ich do internačných táborov. Zo štátu Washington nakoniec vo väzení skončilo dokopy 12 892 osôb s japonskými koreňmi, medzi ktorými boli aj priatelia a susedia Jimiho rodičov.

No za napätie vo vzťahu Ala a Lucille mohol nielen vojnový chaos. Al bol nízky, ale pohľadný muž, kým Lucille vyžarovala mimoriadnu mladistvú krásu, za ktorou sa otáčali muži na ulici. Okrem telesnej príťažlivosti a záľuby v tanci ich spájalo len málo, na čom by sa dalo postaviť manželstvo. Obaja pochádzali z extrémne chudobných pomerov a Al odchádzal

Keď Jimiho teta Delores poslala túto fotku jeho otcovi Alovi, podpísala ju: „S láskou môjmu tatkov, drobček Hendrix.“ Jimiho nazvala „drobček“, aby nemusela spomenúť jeho skutočné krstné meno, ktoré sa podľa Ala spájalo s iným Lucilliným priateľom.

© Delores Hall Hamm

zo Seattlu s vedomím, že v zámorí nebude môcť svoju manželku a dieťa náležite zaopatríť. Ich vzťah bol rýchly román – vlastne sa brali, lebo museli – a nepriali im ani priatelia či rodina. Lucille sa ako nedospelá budúca matka musela vzhľadom na svoj vek, rasu, triedu i finančnú situáciu vyrovnáť s extrémnymi ťažkosťami. Práve Lucillina chudoba zasiala v Alovi hlbokú nedôveru, ktorá neskôr viedla k spochybňovaniu jej oddanosti, vernosti a otcovstva.

Otcovstvo a pokrvnosť boli v rodokmeni Hendrixovcov po stáročia spornou témou. V ich rodinnej histórii sa zrkadlia dejiny mnohých iných potomkov otrokov v tom ohľade, že len zlomok z nej je zachytený v kronikách, ktoré písali bieli. Jimi Hendrix sa stal jedným z prvých čiernych rockových hudobníkov, ktorí dokázali osloviť prevažne biele publikum, ale jeho vlastný etnický pôvod bol rôznorodý a skladal sa z pôvodných obyvateľov Ameriky, afrických otrokov a bielych otrokárov.

Jimiho starý otec z matkinej strany Preston Jeter sa narodil 14. júla 1875 v Richmonde vo Virgínii. Jeho matka bola otrokyňou a podobne ako mnoho bývalých otrokýň v Richmonde ostala po občianskej vojne pracovať v domácnosti u svojich niekdajších pánov. Prestona počala práve so svojim bývalým majiteľom, ale to, či bol plodom znásilnenia alebo dobrovoľného styku – ak sa teda vo vzťahu otrokyňa a pán o niečom takom dá vôbec hovoriť –, nie je známe. Keď sa Preston v mladosti stal svedkom lynčovania, rozhodol sa, že z Juhu odíde. Zamieril na Severozápad, lebo sa dopočul, že sa tam černochoch žije lepšie.

Preston mal dvadsaťpäť, keď prišiel do Roslynu vo Washingtone, baníckeho mestečka v Kaskádových vrchoch, asi stotridsať kilometrov východne od Seattlu. Nanešťastie tam zažil rasové násilie, ktoré bolo veľmi podobné tomu na jeho rodnom Juhu. Vypuklo preto, že vedenie bane sa rozhodlo najatť afroamerických pracujúcich, aby prekazili štrajk bielych baníkov. Okresný šerif napísal guvernérovi varovný list: „Ľudia tu majú černochoch v zuboch... obávam sa, že dôjde ku krviprelievaniu.“ Nasledovalo niekoľko rasovo podmienených vražd. „Vraždy sú tu na dennom poriadku,“ poznamenal jeden z obyvateľov mesta.

Do roku 1908 sa Afroameričania stali tolerovanou, ak nie celkom akceptovanou súčasťou roslynskej spoločnosti. Fotografia z toho roku zachytáva Prestona medzi skupinou černošských baníkov pred jediným salónom, kam mali povolený vstup, s názvom Klub pre farebných u Veľkého Jima E. Sheppersona. Rasová neznášanlivosť však napriek tomu zostávala vysoká, a keď pri výbuchu v bani zahynulo štyridsaťpäť mužov vrátane niekoľkých Afroameričanov, bieli nedovolili pochovať čierne obete na mestskom cintoríne. V meste nakoniec vzniklo dvadsaťštyri rôznych cintorínov, každý určený jednému etniku či bratského rádu.

Po desiatich rokoch v Roslyne odišiel Preston pracovať do baní v New-

*Takto Jimiho vyfotografovala teta Delores, keď mal tri roky.
Na fotke podľa opisu sedí „Buster“, ako ho prezývali v rodine.*

© Delores Hall Hamm

castli, tiež v štáte Washington. V roku 1915 už býval v Seattli, kde sa zamestnal ako záhradník. To už mal po štyridsiatke a povedal si, že by nebolo na škodu nájsť si manželku. V novinách Seattle Republican si raz všimol inzerát mladej ženy, ktorá si hľadala manžela.

Ženou z inzerátu bola budúca stará mama Jimiho Hendrixa z matkinej strany Clarice Lawson. Narodila sa v Little Rocku v Arkansase v roku 1894. Ako u mnohých afroamerických obyvateľov Arkansasu, aj v jej žilách kolo-